ECLI:LV:RVPT:2018:1207.1A30006417.1.S

Lieta Nr.1A30006417
Lietvedības Nr.1-0020-18/3

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
2018.gada 7.decembrī

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa
šādā sastāvā: tiesnese A.Zute,
ar sekretāri D.Krūmiņu,
piedaloties /pers. A/ pilnvarotajam pārstāvim /pers. B/,
VP RRP pārstāvei /pers. C/,
2018.gada 27.novembrī atklātā tiesas sēdē Rīgā, Abrenes ielā 8, izskatīja /pers. A/ sūdzību par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2017.gada 30.janvāra lēmumu Nr.186.

Aprakstošā daļa

2016.gada 20.aprīlī VP RRP Rīgas Teikas iecirknī reģistrēts /pers. A/ (turpmāk tekstā arī sūdzības iesniedzējs) iesniegums, ka 2016.gada 20.aprīlī ap plkst.15:/adrese/ viņam nodarīti miesas bojājumi. /pers. A/ lūdzis uzsākt administratīvo lietvedību, atzīt viņu par cietušo un nozīmēt tiesas medicīnas ekspertīzi.

VP RRP Rīgas Teikas iecirkņa Kārtības policijas nodaļas (turpmāk - KPN) inspektore G.Podnieka konstatējusi, ka 2016.gada 20.aprīlī ap plkst.17:21 /pers.D/ /adrese/, iepūšot ar gāzes balonu sejā, tīši nodarīja maznozīmīgus miesas bojājumus /pers. A/. Secinot, ka pie šādiem apstākļiem /pers.D/ izdarīja Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā (turpmāk - Latvijas APK) 167.^{2} panta pirmajā daļā paredzēto pārkāpumu, VP RRP Rīgas Teikas iecirkņa KPN inspektore G.Podnieka 2016.gada 25.maijā sastādīja /pers.D/ administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PC238166.

2016.gada 9.jūnijā VP RRP Rīgas Teikas iecirkņa KPN vecākā inspektore /pers. E/, izskatot lietas materiālus saskaņā ar Latvijas APK 167.^{2} panta pirmās daļas nosacījumiem pieņēma lēmumu par /pers.D/ saukšanu pie administratīvās atbildības, uzliekot viņam naudas sodu EUR 210 apmērā.

/pers.D/ 2016.gada 9.jūnija VP RRP Rīgas Teikas iecirkņa KPN vecākās inspektores /pers. E/ lēmumu pārsūdzēja un ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka p.i. /pers. F/ 2016.gada 27.jūlija lēmumu atcelts 09.06.2016. VP RRP Rīgas Teikas iecirkņa KPN vecākās inspektores /pers. E/ lēmums un administratīvā pārkāpuma lietas materiāli atgriezti VP RRP Rīgas Teikas iecirknim lietas izskatīšanai un jauna nolēmuma pieņemšanai.

Ar 2016.gada 12.decembra VP RRP Rīgas Teikas iecirkņa KPN vecākās inspektores /pers. E/ lēmumu Nr.11Z58PC238166NŽ2715, saskaņā ar Latvijas APK 167.^{2} panta pirmās daļas nosacījumiem nolemts /pers.D/ saukt pie administratīvās atbildības, uzliekot viņam naudas sodu EUR 210 apmērā.

Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieks /pers.H/ ar 2017.gada 30.janvāra lēmumu Nr.186 nolēma atcelt 2016.gada 12.decembra VP RRP Rīgas Teikas iecirkņa KPN vecākās inspektores /pers. E/ lēmumu Nr.11Z58PC238166NŽ2715 un administratīvo lietvedību izbeigt.

Lēmumā norādīts, ka sūdzībā /pers.D/ norādījis, ka nav saprotams, uz kāda pamata, atkārtoti izskatot lietu, nav tikuši gūti pierādījumi tam, ka viņam bija nepieciešams, aizsardzības nolūkā, pielietot gāzes baloniņu pret /pers. A/. Lietas aprakstā pareizi norādīts, ka /pers. J/ savā 2016.gada 20.aprīļa liecībā norādījis, ka brīdī, kad /pers.D/ runājis ar "Rīgas ūdens" darbiniekiem, /pers.D/ ar dūrēm uzklupis /pers. B/ un sācis viņu sist. /pers.D/ nav skaidrs, kādēļ /pers. J/ liecība būtu uzskatāma par mazāk ticamu, nekā /pers. A/ liecība, it sevišķi ņemot vērā, ka abu "Rīgas ūdens" darbinieku liecības nepārprotami norāda uz konfliktu, kuram nav skaidrs iniciators. Pie tam /pers. J/ veiktā medicīnas ekspertīze liecina, ka arī viņš guvis miesas bojājumus, kas skaidri liecina par to, ka šajā konfliktā varēja būt nepieciešams pielietot pašaizsardzības līdzekļus. /pers.D/ uzskata, ka ir absurda situācija, kurā nav pierādījumu tam, ka viņš bijis agresors un vainīgais konfliktā, taču viņam piemēro sodu pašaizsardzības līdzekļu piemērošanas dēļ. No tā secināms, ka sevi aizstāvēt var tikai situācijā, kurā esi jau guvis miesas bojājumus un vari būt pārliecināts, ka ir pierādījumi otras puses agresijai. /pers.D/ atkārtoti liecina, ka viņam ar dūrēm uzklupa /pers. B/ un vēl kāds vīrietis (no lietas izklāsta secināms, ka tas bija /pers. A/). /pers.D/ apgalvo, ka bija spiests aizstāvēties, lai izvairītos no miesas bojājumu nodarīšanas. Fakts, ka pateicoties pašaizsardzības nolūkos izmantotajam gāzes baloniņam, nav ieguvis miesas bojājumus, nevar kalpot kā pierādījums tam, ka pašaizsardzība nebija nepieciešama. /pers.D/ lūdzis atcelt viņam piemēroto sodu un atkārtoti izvērtēt /pers. A/ un /pers. B/ administratīvo atbildību, uzbrūkot viņam.

Ar lēmumu /pers.D/ ir saukts pie administratīvās atbildības par Latvijas APK 167.^{2} panta pirmajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu. Latvijas APK 167.^{2} panta pirmā daļa paredz, ka par maznozīmīga miesas bojājuma, tas ir, miesas bojājuma, kas izraisījis īslaicīgas, maznozīmīgas sekas, bet nav izraisījis veselības traucējumu vai vispārējo darbspēju zaudējumu, tīšu nodarīšanu. Tādējādi, pārbaudot pieņemtā lēmuma tiesiskumu saskaņā ar Latvijas APK 286.panta otrās daļas nosacījumiem, VP RRP KPP ir nepieciešams pārbaudīt, vai lēmumā pamatoti norādīts, ka /pers.D/ ir vainīgs Latvijas APK 167.^{2} panta pirmajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanā.

Lēmumā norādīts, ka 2016.gada 20.aprīļa liecībā /pers.D/ norādījis, ka 2016.gada 20.aprīlī atradies Mežciema sporta zālē, kad piezvanījis viņa biedrs, kurš pie viņa ciemojies, pēc adreses /adrese/. Biedrs paziņoja, ka atbraukusi „Rīgas ūdens" mašīna un vēl kaut kādi cilvēki kopā ar /pers. B/. Biedram lūdzis izskaidrot situāciju saistībā ar ūdens noslēgšanu. Biedrs piezvanīja pēc pāris minūtēm un stāstīja, ka /pers. B/ meties viņam virsū un sitis ar kāju. Teicis biedram izsaukt policiju, bet pats apģērbies un devies uz mājām /adrese/. Kad viņš piebraucis un izkāpis no mašīnas, /pers. B/ un otrs vīrietis

metās viņam virsū ar dūrēm. Viņš (/pers.D/) esot izbijies, ka viņam tiks nodarītas traumas, un pašaizsardzības nolūkos pielietoja gāzes baloniņu. Līdz tam viņš (/pers.D/) izvairījās no /pers. B/ dūrēm, kurš ļoti vēlējās iesist viņam. Miesas bojājumi viņam nav nodarīti, jo viņš izvairījās un atkāpās atpakaļ. Tiesu medicīnas ekspertīze /pers.D/ nav nepieciešama.

2016.gada 20.aprīļa liecībā /pers. A/ norāda, ka sarunas laikā ar "Rīgas ūdens" pārstāvjiem /pers.D/ iesmidzināja viņam ar gāzes balonu sejā, kā rezultātā saņēmis miesas bojājumus.

2016.gada 20.aprīļa liecībā /pers. A/ norāda, ka savā mājas sētā, satikusi cilvēkus, kuri draudēja viņai, vīram un dēlam. Viens no viņiem citi sauca par /pers. D/, izsmidzināja gāzi no baloniņa tieši sejā viņas vīram un dēlam.

2016.gada 20.aprīļa liecībā /pers. B/ norāda, ka viņam uzsācies strīds ar /pers. D/ un kurā iejaucās patēvs /pers. A/. Patēvu /pers. D/ nostūmis nost. Nostumšana nav izdevusies un /pers. D/sācis cīkstēties, bet beigu beigās /pers. D/ izvilka gāzes baloniņu un izsmidzināja to uz viņu /pers. B/ un /pers. A/ pusi. Patēvam tika trāpīts acīs, bet viņam (/pers. B/) uz matiem, ausi un kaklu, kā arī pilnīgi sabojātas drēbes.

/pers. J/ 2016.gada 20.aprīļa liecībā norāda, ka ieradās /pers. B/ kopā ar "Rīgas ūdens" darbiniekiem. /pers. B/ sācis lamāt /pers. J/ un pēkšņi ar labo kāju iespēra /pers. J/ pa kreisās kājas locītavu. /pers. B/ gribēja spert vēlreiz, bet tēvs /pers. A/ viņu atturējis. /pers. J/ piezvanīja draugam /pers. D/ un pateica, ka ieradās mājas īpašnieks noslēgt ūdeni. /pers. J/ iedevis telefonu "Rīgas ūdens" pārstāvim. Atbrauca /pers. D/ un aizgāja pie "Rīgas ūdens" pārstāvja runāties, bet /pers. B/ ar kulakiem sāka sist /pers. D/, /pers. D/ centies atkāpties.

SIA „Rīgas ūdens" darbinieki /pers. O/ un /pers. P/ liecībās norāda, ka /pers. B/ gāja sētā iekšā, kur atradās kāds vīrietis. Vīrietis /pers. B/ nelaida iekšā teritorijā. /pers. B/, ejot iekšā teritorijā, spārdījās ar kājām un iespēra vīrietim, kurš atradās sētā. Tika izsaukta policija. Līdz policijas atbraukšanai, ieradās vēl kāds vīrietis, kurš nāca klāt SIA „Rīgas ūdens" pārstāvjiem un rādīja īres līgumu. /pers. B/ arī pienāca pie SIA „Rīgas ūdens" pārstāvjiem un apgalvoja, ka līgums nav spēkā. Tad abi vīrieši sāka grūstīties un nonāca aiz automašīnas. Kas starp viņiem aiz mašīnas noticis, nav redzējuši. Pēc laika SIA „Rīgas ūdens" pārstāvji redzēja, ka viens no vīriešiem berzējis acis, bet neko konkrētāk paskaidrot nevar, jo neatceras.

No 2016.gada 21.aprīļa Valsts tiesu medicīnas ekspertīzes centra Ekspertīzes un izpētes departamenta Klīniskās tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinuma (turpmāk - eksperta atzinums) Nr.12-11568 izriet, ka /pers. A/ ir konstatēti šādi miesas bojājumi: sejas ādas, abu acu sklēru konjuktīvu un abu plaukstu virspusējās daļas ķīmisks izteikts kairinājums, kas varēja rasties 2016.gada 20.aprīlī asas ķīmiskas kairinošas vielas iedarbības rezultātā, lēmumā un apsekojamā uzrādītajos apstākļos un kuri, pēc sava rakstura, ir pieskaitāmi pie maznozīmīgiem miesas bojājumiem,

2016.gada 2.augusta liecībā /pers.D/ norāda, ka 2016.gada aprīlī ap plkst. 17:21, pašaizsardzības nolūkos, pielietojis gāzes baloniņu ANTI-ATTACK PEPPER pret /pers. A/, aptuveni no metra attāluma, varbūt nedaudz vairāk. Baloniņš nav saglabājies, tā kā izbeidzies.

2016.gada 22.augusta papildus eksperta atzinumā Nr.25-2468 noradīts, ka piparu gāzes baloniņā esošā viela ir pulvera veidā, tamdēļ tās saglabāšanās laiks uz ādas un apģērba ir atkarīgs no darbībām, kas veiktas, lai no tās atbrīvotos, piemēram, vai ir veikta ādas skalošana un apģērba tīrīšana. Tieši precīzi noteikt nav iespējams, taču tas varētu būt līdz vairākām dienām (uz apģērba). 21.04.2016. plkst. 10:55 veiktās ekspertīzes laikā sajustā kairinošā vielas smarža varēja būt izsmidzināta 2016.gada 20.aprīlī ap plkst. 16:00, ja /pers. A/ uz tiesu medicīnisko apsekošanu bija ieradies tajā pašā apģērbā, kurš viņam mugurā konflikta laikā.

Lēmumā norādīts, ka pārbaudot uz izvērtējot lietā esošos materiālus, VP RRP KPP konstatējusi, ka lietā sniegtās liecības ir pretrunīgas. /pers. A/ un /pers. A/ liecībās norāda, ka /pers.D/ sarunas laikā iesmidzināja gāzes balonu sejā, bet nenorāda kādu /pers. A/ darbību rezultātā /pers.D/ tā rīkojās.

Lēmumā secināts, ka no /pers. J/ un /pers.D/ liecībām izriet, brīdī, kad viņš /pers.D/ piebraucis un izkāpis no mašīnas, /pers. B/ un otrs vīrietis metās viņam virsū ar dūrēm. /pers.D/ centās izvairīties un nobijies, ka tiks nodarītas traumas, un pašaizsardzības nolūkos pielietoja gāzes baloniņu.

No Rīgas ūdens darbinieku liecībām izriet, ka vīrieši savā starpā grūstījušies un vēlāk viens no viņiem berzējis acis.

Lēmumā secināts, ka no lietas materiāliem konstatējams un par to nepastāv strīds, ka 2016.gada 20.aprīlī /adrese/ vairākām personām /pers. B/, /pers. A/ un /pers.D/ bija radies konflikts, kura laikā /pers.D/ nodarīja /pers. A/ miesas bojājumus. Lietā pastāv strīds, vai /pers.D/ nodarīja miesas bojājumus /pers. A/ tīši, t.i., ar nodomu, vai nepieciešamās aizstāvēšanās stāvoklī.

Lēmumā ir atsauce uz Latvijas APK 18.pants "Nepieciešamā aizstāvēšanās" noteic, ka pie administratīvās atbildības nav saucama persona, kaut arī tā izdarījusi šajā kodeksā vai citos normatīvajos aktos, kas nosaka administratīvo atbildību par administratīvajiem pārkāpumiem, paredzētu darbību, ja tā rīkojusies nepieciešamās aizstāvēšanās stāvoklī, tas ir, aizsargājot no prettiesiska apdraudējuma valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības, noteikto pārvaldes kārtību, tādējādi nodarīdama apdraudētajam kaitējumu, bet nepārkāpdama nepieciešamās aizstāvēšanās robežas.

Savukārt, saskaņā ar krimināltiesību teorijas atziņām "nepieciešamā aizstāvēšanās" ir pieļaujama, ja: 1) apdraudējums ir sabiedriski bīstams; 2) apdraudējums patiesi pastāv (tas jau ir sācies vai pastāv reāli uzbrukuma draudi un nav vēl beidzies, bet, ja beidzies, tomēr personai, kas aizstāvas, konkrētajā situācija nav bijis skaidrs uzbrukuma beigu moments); 3) apdraudējums ir īsts - tiek izdarīts reāli. Jāpastāv reāliem uzbrukuma draudiem, lai personai būtu nepieciešamība no kaut kā aizstāvēties un, tikai piepildoties visiem iepriekš minētajiem apstākļiem, var uzskatīt, ka personas darbības ir uzskatāmas par nepieciešamo aizstāvēšanos, (sk. piemēram Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2010.gada 10.marta lēmumu lietā SKK-134/2010; Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2013.gada 22.janvāra lēmumu lietā SKK - 19/2013).

Lēmumā secināts, ka ņemot vērā iepriekš minēto lēmums par /pers.D/ saukšanu pie administratīvās atbildības ir nepamatots, jo no lietas materiāliem ir konstatējami apstākļi, kas liecina par /pers.D/ darbībām, kas būtu vērtējamas, ka nepieciešamā aizstāvēšanās.

Proti, brīdī, kad /pers.D/ skaidrojis radušos situāciju SIA "Rīgas ūdens" darbiniekiem, pret viņu tikušas vērstas fiziskas darbības no /pers. A/ un /pers. B/ puses, ko apstiprina SIA "Rīgas ūdens" darbinieku sniegtās liecības. /pers.D/ /pers. B/ un /pers. A/ darbības uztvēris kā reālus draudus viņa dzīvībai un veselībai, jo /pers. J/ pirms tam jau bija telefoniski informējis /pers.D/, ka /pers. J/ uzbrukts un viņš dabūjis spērienus no /pers. B/ puses.

Lēmumā ir atsauce uz Satversmes tiesa atzinumu, ka administratīvo pārkāpumu lietas ir uzskatāmas par krimināllietām Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izpratnē (Satversmes tiesas 2002.gada 20.jūnija sprieduma lietā Nr.2001 – 17 - 0106 6.1.punkts). Līdz ar to jāievēro nevainīguma prezumpcija - nevienu nevar atzīt par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un sodīt, kamēr viņa vaina nav pierādīta likumā noteiktajā kārtībā, kā arī visas šaubas par vainu, kuras nav iespējams novērst, jāvērtē par labu pārkāpējam.

VP RRP KPP lēmumā secinājusi, ka novērtējot lietas materiālus, lietā pastāv pamatotas šaubas par to, ka /pers. A/ nav uzbrucis /pers.D/, ko /pers.D/ uztvēris, kā reālus draudus savai dzīvībai un veselībai, kā rezultātā aizstāvoties nodarīja /pers. A/ miesas bojājumus, jo konflikta liecinieki sniedz savstarpēji pretrunīgas liecības.

Rezumējot visu iepriekš minēto, VP RRP KPP lēmumā secinājusi, ka /pers.D/ konflikta laikā uztverot /pers. A/ un /pers. B/ darbības, kā reālu apdraudējumu savai dzīvībai un veselībai, kā rezultātā nodarot /pers. A/ maznozīmīgus miesas bojājumus ir rīkojies nepieciešamās aizstāvēšanās robežās.

Lēmumā ir atsauce uz Latvijas APK 239.panta 4.punktu, ka lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā nevar iesākt, bet iesāktā lietvedība jāizbeidz, ja persona ir darbojusies galējās nepieciešamības vai nepieciešamās aizstāvēšanās stāvoklī.

VP RRP KPP norāda, ja /pers.D/ uzskata, ka kāda persona ir izdarījusi pret viņu noziedzīgu nodarījumu, /pers.D/ var vērsties ar iesniegumu policijas vai prokuratūras iestādē.

2017. gada 9.martā tiesā saņemta /pers. A/ sūdzība par iestādes 2017. gada 30.janvāra lēmumu Nr.186 un administratīvās pārkāpuma lietas materiāli.

Sūdzībā norādīts, ka lēmumu, tāpat kā sākotnējo lēmumu, sūdzības iesniedzējs uzskata par nepamatoto un prettiesisko, sastādīto ar vairākiem pārkāpumiem, tādēļ nolēma pārsūdzēt to pilna apmērā, Latvijas AP? noteiktajā kārtībā, papildus izteiktam 28.06.2016. sūdzībā, sekojošo apsvērumu dēļ. Sūdzībā atsaucas uz Latvijas APK 260.pantu.

Kā jau norādījis sākotnējā 09.06.2016. Lēmumā Nr.20/10/11-10431 bija konstatēti apstākli, kas pastiprina /pers.D/ atbildību - pārkāpumu izdarīja persona, kas agrāk bija izdarījusi noziegumu. Savukārt lēmumā šādi pastiprinoši apstākli nav konstatēti, kas pats par sevi ir pārkāpums. Kas tas ir, nolaidība, diletantisms vai palīdzība noziedzniekam?

Minēta rīcība pati par sevi ir prettiesiska, norāda uz policijas neobjektivitāte, vienlīdzības principa ignorēšanu un ir par pamatu šāda lēmuma atcelšanai, bet kā redzams arī VP RRP KPP priekšnieks /pers. T/ visu minēto ignorēja, acīmredzami, lai piesegtu savus padotos. Minēto apstiprina arī fakts, ka VP RRP KPP priekšnieks /pers. T/ lēmumā neatsaucas uz attiecināmo uz šo lietu spriedumu civillietā Nr.C30529915. Minēta rīcība būtu atvainojama juridiskas fakultātes studentam, bet tik augstam priekšniekam šāda rīcība norāda tikai uz neprofesionalitātes un vēlēšanas ar jebkādiem rīkiem, bojāt Pieteicēja un viņas ģimenes raksturojumu un reputāciju.

2016.gada 19.decembrī Rīgas apgabaltiesa apstiprināja sūdzības iesniedzēja un viņas ģimenes locekļu divu gadu laikā vairākas instances pausto un bez jebkāda pamata neprofesionāli un pretlikumiski ignorēto un nosprieda: 1. atzīt par spēkā neesošu (no noslēgšanas brīža) 2012.gada 20.augusta Dzīvojamo telpu īres līgumu Nr.2, izliekot /pers. U/ un /pers. V/, ar viņiem piederošam mantām kopā ar viņas ģimenes locekļiem un citām no viņām atkarīgam personām bez citas dzīvojamās telpas ierādīšanas; 2. atzīt par spēkā neesošu 2008.gada 12.jūnija Dzīvojamo telpu īres līgumu, izliekot /pers. Z/, ar viņai piederošam mantām kopā ar viņas ģimenes locekļiem un citām no viņās atkarīgam personām bez citas dzīvojamās telpas ierādīšanas; piedzīt no minētam personām par labu sūdzības iesniedzējam parādu, nodarītos zaudējumus un tiesāšanas izdevumus.

Tāpat spriedumā skaidri un gaiši konstatēts, ka Civillikuma 1592.pants noteic, ka neviens līgums, kas veicina kaut ko pretlikumīgu, netikumīgu vai negodīgu, nesaista.

Atbilstoši minētajai likuma normai, Civillietu tiesas kolēģija atzinusi, ka atbildētāju /pers. A0/, /pers. U/ un /pers. V/ 2012.gada 20.augustā noslēgtais dzīvojamās telpas īres līgums Nr.2 nevar tikt atzīts par saistošu nekustamā īpašuma pašreizējai īpašniecei prasītājai /pers. A/. Civillietu tiesas kolēģija spriedumā secinājusi, ka /pers. Z/ 2015.gada 8.jūnijā faktiski visu nekustamo īpašumu nodevusi apakšīrē /pers.D/ ar dzīvesbiedri un bērniem, kas neatbilst viņas īres līgumā norādītajam mērķim.

Sūdzībā atsaucas uz Latvijas APK 243.pantu, ka par nepieļaujamām un pierādīšanā neizmantojamām atzīstamas tādas ziņas par faktiem, kuras iegūtas: 1) izmatojot vardarbību, draudus, viltu vai spaidus. Ziņas par faktiem, kuras iegūtas, pieļaujot citus procesuālos pārkāpumus, uzskatāmas par ierobežoti pieļaujamām un var tikt izmantotas pierādīšanā tikai tādā gadījumā, ja pieļautie procesuālie pārkāpumi ir nebūtiski vai tikt novērsti, tie nevarēja ietekmēt iegūto ziņu patiesumu vai ja to ticamību apstiprina pārējās administratīvā pārkāpuma lietvedībā iegūtās ziņas.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka sākotnējā protokolā nav bijušas nekādas ziņas par kādas trešās personas liecībām un inspektore G.Podnieka pilnīgi pamatoti atzina /pers.D/ par personu, kas agrāk izdarījusi noziegumu. Tātad sākotnējā protokolā bija pareizāk un objektīvāk atspoguļoti visi lietas apstākli nekā pārsūdzamajā lēmumā. Taisīts tās tikai ar vienu mērķi, lai ļoti primitīvi izvest atbildētāja darbiniekus no neatvairāmas, pēc Rīgas apgabaltiesas izdarītiem konstatējumiem, pārbaudes un sodīšanas. Visu minēto apstiprina arī citas atbildētāja atbildes uz vairākām sūdzībām, kuros pilnībā ignorēti visi Atbildētajam neizdevīgie fakti, bet sniegta ne ar ko nepamatota nekam nederīga informācija.

Tās viss turpinājies arī lēmumā, beigu beigās atbildētājs konstatējis, ka "bēdīgais", nekur nestrādājošs, agrāk vairākkārt sodītais, Daugavpilī deklarētais un bez jebkāda pamata pie sveša īpašuma esošs, policijas klātbūtnē, (ir video ieraksts, kas tiks iesniegts tiesai vēlāk un kurā redzams, ka asaru gāze bija pielietota pēc policijas ierašanas) /pers.D/ tik no tā visa un no sūdzības iesniedzēja ģimenes locekļiem nobijās, ka uzskatīja par nepieciešamu aizstāvēties. Ideāli, pateiktu romānists, bet sūdzības iesniedzējam no normatīvajiem aktiem ir zināms, ka policijai ir jāvērtē fakti, nevis apstiprina noziedznieku fantāzijas.

Tātad sūdzības iesniedzējam ar atbildētāja prettiesisku rīcību bija liegta iespēja pilnīgi un vispusīgi izvērtēt lietas materiālus, jo tam par tiem nebija zināms. Tātad tam bez jebkāda pamatojuma bija liegta iespēja brīvi iepazīties ar visiem lietas materiāliem, izdarīt no tiem izrakstus, norakstus un izgatavot kopijas. Pie tam šo pierādījumu ievākšana izdarīta neievērojot Latvijas APK noteikumus, tātad pretlikumīgi proti, liecības, kas nebija atspoguļotas sastādītā protokolā pēkšņi paradās lēmumā un tādi pierādījumi atzīstami par nepieļaujamām un pierādīšanā neizmantojamām.

Tātad viennozīmīgi var pilnīgi droši un objektīvi noteikt, ka /pers.D/ tiešam izdarīja pārkāpumu, kas bija pilnīgi pieradīts ar pierādījumiem (tajā skaitā liecībām), kas sākotnēji bija izmantoti šajā procesā. Savukārt pieļautie jauniegūto pierādījumu ievākšanas procesuālie pārkāpumi ir būtiski un nevar tikt novērsti un tie acīmredzami ietekmēja iegūto ziņu patiesumu un pārsūdzama lēmuma rezultātu.

Sūdzības iesniedzējs atsaucas uz Latvijas APK 238.[1]pantu. Norāda, ka lietas izskatīšanas laikā nebija iepazīstināts ar lēmumu uz kura pamata (saņemas ziņas) tika uzsākta administratīvā pārkāpuma lietvedība, ka arī pirms lietvedības uzsākšanas nav saņēmis nekāda veida atbildētāja aicinājumu, brīdinājumu vai norādījumu (telefoniski, pa pastu, e-pastu). Sūdzības iesniedzējs nekad nav bijis uzaicināts uz dokumentu pārbaudi. Respektīvi atbildētājs neuzskatīja par vajadzīgo informēt sūdzības iesniedzēju par plānoto dokumentu pārbaudi vai par paskaidrojumu sniegšanu un atbildētājs nav pierādījis pretējo. Tādējādi atbildētāja konstatējums, ka sūdzības iesniedzējs sākotnēji deva paskaidrojumus un ar to ir pietiekami, atzīstams par nepamatotu. 2016.gada 20.aprīlī bija sniegti sākotnējie paskaidrojumi par faktu, ka svešas personas nodarīja sūdzības iesniedzējam un viņa ģimenes locekļiem miesas un mantas bojājumus, nevis par to, ka /pers. B/ kādam kaut ko nodarījis, bet atbildētājs tos izmantoja pēc sava ieskata.

Sūdzībā norāda, ka atbildētājs ir būtiski aizskāris tās tiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu, liedzot sniegt detalizētākus paskaidrojumus un iepazīties ar lietas materiāliem, iegūt tās rīcībā esošo dokumentu un citu pierādījumu kopijas, kas ir būtisks procesuālais pārkāpums un tiesiskā valstī nav pieļaujams. Pie šādiem apstākļiem atbildētajam, atbrīvojot /pers.D/ no administratīvas atbildības un pienākuma samaksāt uzlikto sodu, ir juridiski un dokumentāli jāpierada, ka tam ir tiesiskais pamats izdarīt šādu atbrīvojumu. Šajā gadījumā tas nav ticis izdarīts.

Visu augstāk minēto apstiprina arī fakts, ka ar VP RRP KPP priekšnieka p.i. /pers. F/ 27.07.2016. lēmumu Nr.1875 jau vienu reizi bija atcelts 09.06.2016. Lēmums Nr.11Z58PC238166NŽ2715 par administratīvā soda EUR 210,00 apmērā uzlikšanu /pers.D/. Acīmredzami tās bija izdalīts, lai uz otra apļa vispār atsvabināt /pers.D/ no atbildības. Tās kārtējo reizi pierada atbildētāja nevienlīdzīgo attieksme pret iesaistītam lietā personām un neobjektīvo lietas apstākļu izklāstu.

Sūdzībā norādīts, ka lēmuma pieņemšanai nepietiek tikai ar atbildētāja subjektīvu faktisko apstākļu izklāstu, bet jāsniedz šiem faktiem juridiski korekts novērtējums, savukārt lēmumam ir jābūt pamatotam ar spēkā esošām tiesību normām. Šajā gadījumā atbildētajam bija ne tikai jāpiemēro Latvijas APK, bet arī citi spēkā esošie normatīvie tiesību akti, īpaši, ja uz tādiem atsaucas cietuša persona, kā arī iestādei ir jāpierāda personas pretlikumīgās rīcības neesamību un šaubas vienmēr ir jātulko par labu cietušajam.

Sūdzības iesniedzējs sūdzībā atsaucas uz Latvijas APK 237., 243., 244., 240., 272.pantos noteikto.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka atbildētājs pieņemot sākotnējo un apstrīdamo lēmumu deva priekšroku savu amatpersonu viedoklim un lietas apstākļu izklāstam, neņemot vērā sūdzības iesniedzēja apsvērumus un pierādījumus. Izskatot lietu, atbildētājs tehniski izvērtēja galveno pierādījumu - apšaubāma liecinieka liecību tikai sev izdevīgajā redzes punkta un vispār nevērtēja to no citiem, piemēram procesuāliem, skatupunktiem pārkāpuma izdarīšanas brīdī un vēlāka izskatīšana.

Nav tikuši vērtēti arī apstākli, ka sākotnēji nepievienotie pierādījumi nevar būt izmantoti šajā procesā, jo pieļautie pie tas ievākšanas procesuālie pārkāpumi ir būtiski un nevar tikt novērsti un tie acīmredzami ietekmēja iegūto ziņu patiesumu.

Šajā gadījumā atbildētajam, piesaucot tiesiskas paļāvības principu, bija jāizmanto tiesību normu sapratīgas piemērošanas principu un jārīkojas pēc analoģijas ar vainīguma prezumpciju un tas nevarēja vienkārši, bez pierādījumiem, secināt faktu par pārkāpuma neizdarīšanu un pat nepieļaujot iespēju sodīt /pers.D/, atbrīvot to no atbildības.

Atbildētājs nav izpildījis Latvijas APK un citu normatīvo aktu prasības, proti vispusīgi, pilnīgi un objektīvi neizpētīja visus lietas apstākļus kopumā, nenoskaidroja cēloņus un apstākļus, kas veicināja administratīvo pārkāpumu izdarīšanu (ja tāds vispār bija), neievēroja principu, ka visas personas ir vienlīdzīgas likuma un institūcijas, kas izskata lietu, priekšā, ka arī nesaskatīja mīkstinošas un pastiprinošos apstākļus, kā arī nenoskaidroja citus apstākļus. Pie šādiem apstākļiem sūdzības iesniedzējs nevar atzīt par tiesisku un pamatotu Valsts policijas lēmumu pilnībā, jo tas taisīts neievērojot Latvijas APK, administratīvā procesa, citas normas un principus. Sūdzības iesniedzējs lūdz tiesu atcelt 30.01.2017. Lēmumu Nr.186 administratīvā pārkāpuma lietā Nr.58PC238166NŽ2715 un izskatīt lietu no jauna vai nodot lietu jaunai izskatīšanai atbildētajam.

Tiesas sēdē sūdzības iesniedzēja pilnvarotais pārstāvis /pers. B/ sūdzību uzturēja uz sūdzībā norādītajiem argumentiem un apsvērumiem. Papildus norādīja, ka civillietā galīgais nolēmums nav pieņemts, jo atrodas ilgstoši Augstākā tiesā un pārkāpumu ir izdarījusi persona, kas jau agrāk bija izdarījusi noziegumus un policija to nav ņēmusi vērā.

Iestādes pilnvarotā pārstāve tiesas sēdē sūdzību neatzina, lūdza atstāt spēkā 2017.gada 30.janvāra lēmumu, uzturot tajā ietverto pamatojumu, papildus norādot, ka starp konfliktā iesaistītām personām ir civiltiesisks strīds, kurš tiek risināts tiesas ceļā.

/pers.D/ uz tiesas sēdi neieradās, par lietas izskatīšanas vietu laiku paziņots ievērojot Latvijas APK 289.^{6} panta ceturtās daļas nosacījumus, nosūtot pavēsti uz /pers.D/ deklarēto dzīves vietu, līdz ar to pie šiem apstākļiem saskaņā ar Latvijas APK nosacījumiem,, tiesa uzskata par iespējamu skatīt lietu bez /pers.D/ klātbūtnes, ņemot vērā to, ka nav nodibināti Latvijas APK 289.^{11} panta pirmajā daļā minētie iemesli lietas izskatīšanas atlikšanai.

Motīvu daļa

Tiesa, pārbaudījusi lietas materiālus un noklausījusies procesa dalībnieku paskaidrojumus, atzīst, ka sūdzības iesniedzēja sūdzība ir noraidāma, bet lēmums atstājams negrozīts.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{6} pantu izskatot sūdzību administratīvā pārkāpuma lietā tiesai visa starpā jāizlemj: vai ir noticis administratīvais pārkāpums, vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu, vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību un kāds administratīvais sods piemērojams personai. Tiesa konkrētā lietā nekonstatē Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{12} panta pirmajā daļā norādītos pamatus, lai pēc savas iniciatīvas lemtu par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu un lietas nosūtīšanu jaunai izskatīšanai.

Latvijas APK 289.^{12} panta otrajā daļā noteikts, ka rajona (pilsētas) tiesa, izskatot sūdzību administratīvā pārkāpuma lietā, taisa vienu no šādiem spriedumiem: 1) atstāj lēmumu negrozītu, bet sūdzību noraida; 2) atceļ lēmumu un izbeidz lietu; 3) atceļ lēmumu un taisa spriedumu, ar kuru konstatē personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un uzliek sodu; 4) groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

Lietā konstatēts, ka Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieks, izskatot /pers.D/ sūdzību par 2016.gada 12.decembra VP RRP Rīgas Teikas iecirkņa KPN vecākās inspektores /pers. E/ pieņemto lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.58PC238166NŽ2715, par /pers.D/ saukšanu pie administratīvās atbildības par Latvijas APK 167.^{2} panta pirmās daļas pārkāpumu, un administratīvā pārkāpuma lietas materiālus 2017.gada 30.janvārī pieņēma lēmumu atcelt augstāk minēto 12.12.2016. lēmumu un izbeigt administratīvo lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā, par /pers.D/ saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK 167.^{2} panta pirmās daļas, saskaņā ar Latvijas APK 239.panta 4.punktu, t.i., ja persona ir darbojusies galējās nepieciešamības vai nepieciešamās aizstāvēšanās stāvoklī.

Latvijas APK 167.^{2} panta pirmā daļa nosaka, ka par maznozīmīga miesas bojājuma, tas ir, miesas bojājuma, kas izraisījis īslaicīgas, maznozīmīgas sekas, bet nav izraisījis veselības traucējumu vai vispārējo darbspēju zaudējumu, tīšu nodarīšanu – uzliek naudas sodu no 210 līdz 430 EUR.

Saskaņā ar Latvijas APK 239.panta 4.punkta nosacījumiem, lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā nevar iesākt, bet iesāktā lietvedība jāizbeidz, ja persona ir darbojusies galējās nepieciešamības vai nepieciešamās aizstāvēšanās stāvoklī.

Latvijas APK 272.pants noteic, ka institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Latvijas APK 243.panta pirmā daļa noteic, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar Latvijas APK 243.^{1} pantu pierādīšanas līdzekļi administratīvā pārkāpuma lietā ir pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi; personu liecības; eksperta atzinums; kompetentās institūcijas atzinums; dokuments, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā; elektroniskie pierādījumi; procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātās ziņas par faktiem; lietiskie pierādījumi.

Latvijas APK 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Lietā nav strīds par to, ka 2016.gada 20.aprīlī /adrese/ ap plkst. 17 starp /pers. B/, /pers. A/, /pers.D/ un citām personām ir noticis konflikts, kura laikā /pers.D/ nodarījis /pers. A/ miesas bojājumus.

Lietā pastāv strīds, vai 2016.gada 20.aprīlī /pers.D/ nodarījis miesas bojājumus /pers. A/ tīši, t.i., ar nodomu, vai nepieciešamās aizstāvēšanās stāvoklī, ja to izdarīja tīši, ar nodomu /pers.D/ ir saucams pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK 167.^{2} panta pirmās daļas.

No administratīvās pārkāpumu lietas materiālos esošā /pers. A/ 20.04.2016. iesnieguma izriet, ka, 20.04.2016. plkst.15:50 pēc adreses /adrese/ /pers. A/ nodarīti miesas bojājumi.

Lietai pievienots 2016.gada 20.aprīļa VP RRP KPP PPPB 5.rotas kārtībnieka kaprāļa /pers. L/ sniegts ziņojums, kurā norādīts, ka ap plkst.15:55 ierodoties /adrese/ ticis konstatēts konflikts starp /pers. B/, /pers. A/, /pers. A/ no vienas puses un /pers.D/, /pers. J/ no otras puses.

No lietai pievienotās cietušā /pers. A/ 20.04.2016. liecības izriet, ka /pers. A/ pieder māja /adrese/, kopā ar sievu un dēlu /pers. B/ atbraukuši uz māju, lai satiktos ar Rīgas ūdens pārstāvjiem. Sarunas laikā no mājas iznācis vīrietis, kurš runājis pa telefonu, iedevis telefonu Rīgas ūdens pārstāvjiem./pers. B/piegājis pie vīrieša, uz jautājumu kas tu tāds esi, nav atbildējis. Pēc pāris minūtēm atbraucis S,Donosijs kurš sācis konfliktēt, iegājis

mājā un iznesis papīrus kurus uzrādījis Rīgas ūdens pārstāvjiem. Sarunas laikā /pers. D/ cietušajam iesmidzinājis gāzes baloniņu sejā, pēc kā atbraukuši policijas darbinieki.

No lietai pievienotās /pers. A/ 20.04.2016. liecības izriet, ka viņai pieder māja /adrese/, kopā ar vīru un dēlu /pers. B/ atbraukuši uz māju, lai satiktos ar Rīgas ūdens pārstāvjiem. Savas sētas teritorijā un mājā atraduši cilvēkus, kuri sākuši draudēt, /pers. D/ iesmidzinājis gāzes baloniņu tieši sejā /pers. A/ un dēlam/pers. B/, pēc kā izsaukuši policiju.

No lietai pievienotās /pers.D/ 2016.gada 20.aprīļa liecības izriet, ka minētajā dienā atradies Mežciema sporta zālē, kad piezvanījis viņa biedrs, kurš pie viņa ciemojies, pēc adreses /adrese/, paziņojis, ka atbraukusi „Rīgas ūdens" mašīna un vēl kaut kādi cilvēki kopā ar /pers. B/. Lūdzis noskaidrot situāciju saistībā ar ūdens noslēgšanu, pēc pāris minūtēm atzvanījis un stāstījis, ka /pers. B/ meties viņam virsū un sitis ar kāju. Teicis, lai izsauc policiju, pats apģērbies un devies uz /adrese/. Kad piebraucis un izkāpis no mašīnas, /pers. B/ un otrs vīrietis metušies viņam virsū ar dūrēm, izvairījies no /pers. B/ dūrēm, kurš ļoti vēlējies iesist viņam, pēc kā esot izbijies, ka viņam tiks nodarītas traumas, un pašaizsardzības nolūkos pielietojis gāzes baloniņu.

No lietai pievienotās 2016.gada 20.aprīļa /pers. B/ liecības redzams, ka ierodoties /adrese/, mātes nekustamajā īpašumā, lai tiktos ar Rīgas ūdens pārstāvjiem. No mājas iznācis vīrietis, neatbildot uz viņa jautājumu, mēģinot viņu nostumt, piegājis pie Rīgas ūdens pārstāvjiem. Izsaucis policiju, pirms policijas atbraucis /pers.D/, kurš piegājis pie Rīgas ūdens darbiniekiem, izcēlies strīds starp viņu un /pers. D/ un kurā iejaucās /pers. A/. Patēvu /pers. D/ nostūmis nost. Nostumšana nav izdevusies un /pers. D/ sācis cīkstēties, bet beigu beigās /pers. D/ izvilka gāzes baloniņu un izsmidzināja to uz viņu /pers. B/ un /pers. A/ pusi. Patēvam tika trāpīts acīs, bet viņam (/pers. B/) uz matiem, ausi un kaklu, kā arī pilnīgi sabojātas drēbes.

No lietai pievienotās /pers. J/ 2016.gada 20.aprīlī sniegtās liecības redzams, ka minētajā laikā un vietā ieradās /pers. B/ kopā ar "Rīgas ūdens" darbiniekiem. /pers. B/ sācis lamāt /pers. J/ un pēkšņi ar labo kāju iespēra /pers. J/ pa kreisās kājas locītavu. /pers. B/ gribēja spert vēlreiz, bet tēvs /pers. A/ viņu atturējis. /pers. J/ piezvanīja draugam /pers. D/ un pateica, ka ieradās mājas īpašnieks noslēgt ūdeni. /pers. J/ iedevis telefonu "Rīgas ūdens" pārstāvim. Atbrauca /pers. D/ un aizgāja pie "Rīgas ūdens" pārstāvja runāties, bet /pers. B/ ar kulakiem sāka sist /pers. D/, /pers. D/ centies atkāpties.

No lietai pievienotām SIA „Rīgas ūdens" darbinieku /pers. O/ un /pers. P/ liecībām redzams, ka /pers. B/ gājis minētās mājas sētā iekšā, kur atradās kāds vīrietis. Vīrietis /pers. B/ nelaida iekšā teritorijā. /pers. B/, ejot iekšā teritorijā, spārdījās ar kājām un iespēra vīrietim, kurš atradās sētā. Tika izsaukta policija. Līdz policijas atbraukšanai, ieradās vēl kāds vīrietis, kurš nāca klāt SIA „Rīgas ūdens" pārstāvjiem un rādīja īres līgumu. /pers. B/ arī pienāca pie SIA „Rīgas ūdens" pārstāvjiem un apgalvoja, ka līgums nav spēkā. Tad abi vīrieši sāka grūstīties un nonāca aiz automašīnas. Kas starp viņiem aiz mašīnas noticis, nav redzējuši. Pēc laika SIA „Rīgas ūdens" pārstāvji redzēja, ka viens no vīriešiem berzējis acis, bet neko konkrētāk paskaidrot nevar, jo neatceras.

No lietai pievienotā eksperta atzinuma Nr.12-1156 redzams, ka Valsts tiesu medicīnas ekspertīzes centra Ekspertīzes un izpētes departamenta Klīniskās tiesu medicīniskās ekspertīzes eksperts secinājis, ka /pers. A/ ir konstatēti šādi miesas bojājumi: sejas ādas, abu acu sklēru konjuktīvu un abu plaukstu virspusējās daļas ķīmisks izteikts kairinājums, kas varēja rasties 2016.gada 20.aprīlī asas ķīmiskas kairinošas vielas iedarbības rezultātā, lēmumā un apsekojamā uzrādītajos apstākļos un kuri, pēc sava rakstura, ir pieskaitāmi pie maznozīmīgiem miesas bojājumiem.

2016.gada 2.augusta /pers.D/ paskaidrojuma izriet, ka 2016.gada aprīlī ap plkst. 17:21, pašaizsardzības nolūkos /pers.D/ pielietojis gāzes baloniņu ANTI-ATTACK PEPPER pret /pers. A/, aptuveni no metra attāluma, varbūt nedaudz vairāk. Baloniņš nav saglabājies, tā kā izbeidzies.

Tiesa atzīst, ka VP RRP KPP priekšnieks /pers. T/ 2017.gada 30.janvāra lēmumā pamatoti konstatējis, ka lietā konflikta liecinieki snieguši pretrunīgas liecības, līdz ar to nav iespējams secināt, kura no izvirzītajām konflikta versijām uzskatāma par faktiski notikušu.

Tiesa atzīst, ka lēmumā pamatoti atzīts, ka brīdī, kad /pers.D/ ieradies /adrese/, pēc telefona sarunas ar /pers. J/ un telefoniska apstākļu izklāsta, /pers.D/ skaidrojot radušos situāciju ar Rīgas ūdens darbiniekiem, /pers.D/ /pers. B/ un /pers. A/ darbības uztvēra kā pret viņu vērstas un uztvēra kā reālus draudus viņa veselībai un arī dzīvībai. Lēmumā minēto secinājumu apstiprina lietai pievienotās SIA „Rīgas ūdens" darbinieku /pers. O/ un /pers. P/ liecības, ka vīrieši ir savā starpā grūstījušies un vēlāk viens no viņiem berzējis acis.

Tiesa atzīst, ka iestāde lēmumā pamatoti secinājusi, ka lietā pastāv pamatotas šaubas par to, ka /pers. A/ nav uzbrucis /pers.D/ un /pers. A/ darbības /pers.D/ ir uztvēris kā reālus draudus savai veselībai un dzīvībai, kā rezultātā aizstāvoties nodarījis /pers. A/ miesas bojājumus.

No /pers. A/ un /pers. A/ liecībām nav redzams, kādas darbības veicis /pers. A/ un kādu darbību rezultātā /pers.D/ ir tā rīkojies.

Tādējādi tiesa secina, ka VP RRP KPP priekšnieks /pers. T/ lēmumā pamatoti konstatējis, ka administratīvās lietvedības laikā nav ticis konstatēts, ka /pers.D/ nodarījis tīšas rīcības rezultātā miesas bojājumus /pers. A/, bet nepieciešamās aizstāvēšanās stāvoklī.

Saskaņā ar Latvijas APK 239.panta 4.punkta nosacījumiem un ņemot vērā, ka lietvedība administratīvajā pārkāpuma lietā uzsākta, VP RRP KPP priekšnieks /pers. T/ bija tiesīgs pieņemt lēmumu par administratīvās lietvedības izbeigšanu, konstatējot Latvijas APK 239.panta 4.punktā minēto apstākli.

Attiecībā uz sūdzības iesniedzēja norādīto, ka būtiski ir aizskarta cietušā tiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu, liedzot sniegt detalizētākus paskaidrojumus un iepazīties ar lietas materiāliem, iegūt tās rīcībā esošo dokumentu un citu pierādījumu kopijas, kas ir būtisks procesuālais pārkāpums un tiesiskā valstī nav pieļaujams, tiesa norāda, ka no lietas materiāliem redzams, ka /pers. A/ ir sūtīti vairāki paziņojumi 2016.gada 26.maijā un 2016.gada 8.novembrī par administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanu, paziņojumos izskaidrojot Latvijas APK 261.pantā noteiktās cietušās personas tiesības un pienākumus, tajā skaitā, ka cietušajam ir tiesības iepazīties ar visiem lietas materiāliem, pieteikt gan lūgumus, gan pieteikumus, tiesības liecināt par lietas apstākļiem.

Tiesa kritiski vērtē sūdzībā un tiesas sēdē sūdzības iesniedzēja pilnvarotā pārstāvja norādītos 2016.gada 19.decembra Rīgas apgabaltiesas spriedumā lietā Nr.C30529915 konstatētos apstākļus, secinājumus, jo minētajā civillietā spriedums, uz ko atsaucas sūdzības iesniedzējs nav stājies likumīgā spēkā.

Tiesa norāda, ka tiesai nav pamata apšaubīt amatpersonu veikto darbību, tajā skaitā pieņemto lēmumu likumību, kā arī paskaidrojumos norādītos apstākļus, jo lietas iztiesāšanas laikā nav iegūti tādi fakti un pierādījumi, kas dotu pamatu uzskatīt, ka policijas darbinieki, bijuši neobjektīvi vai personiski ieinteresēti, lai /pers.D/ tiktu nepamatoti atbrīvots no administratīvās atbildības. Tiesa atzīmē, ka tiesa nevar izlemt konkrētās lietas apstākļus, vērtējot vienīgi sūdzībā norādīto un paļaujoties uz sūdzībā norādīto apgalvojumu patiesumu, pretējā gadījumā katrs tiesībsargājošās iestādes personai izdots nelabvēlīgs lēmums būtu atceļams pie apstākļiem, kad persona izvirza notikušo apstākļu sev izdevīgu versiju, kas, viņaprāt, ir ticama un pieļaujama, tomēr ar lietā esošajiem materiāliem nav pierādāma.

Tiesa nekonstatē nevienu ticamu un pārliecinošu pierādījumu tam, ka policijas darbinieki, VP RRP KPP priekšnieks /pers. T/ būtu ieinteresēti tieši vai netieši ieinteresēti /pers.D/ atbrīvošanai no administratīvās atbildības.

Latvijas APK 289.[13] panta trešā daļa paredz, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi iestādes lēmuma pamatojumu kopsakarā ar sūdzības iesniedzēja sniegtajiem paskaidrojumiem un

sūdzībā ietvertiem argumentiem, tiesa atzīst, ka iestādes konstatētie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz tiem balstītie secinājumi ir pareizi. Ievērojot minēto, tiesa atbilstoši Latvijas APK 289.^{13} panta trešās daļas regulējumam atzīst, ka apstrīdētajā iestādes lēmumā ietvertais pamatojums attiecībā uz administratīvā pārkāpuma sastāva neesamību konkrētajā lietā, konstatējot, ka persona ir darbojusies galējas nepieciešamības vai nepieciešamās aizstāvēšanās stāvoklī, ir pareizs un tam pievienojas.

Fakts, ka persona, pauž atšķirīgu viedokli un nonāk pie citiem secinājumiem, pats par sevi nevar kalpot par pamatu, lai atceltu lēmumu.

Līdz ar to, tiesa saskaņā ar Latvijas APK 289.^{13} trešo daļu pilnībā pievienojas Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka 2017.gada 30.janvāra lēmumā Nr.186 norādītajai motivācijai un atzīst, ka izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams, tā kā sūdzībā norādītie apstākļi ir atspēkoti lēmumā.

Pastāvot šādiem apstākļiem, tiesa atzīst, ka lietā nav konstatēti Latvijas APK 289.^{12} panta pirmajā daļā norādītie apstākļi, kas ir par pamatu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2017.gada 30.janvāra lēmuma Nr.186 atcelšanai, ar kuru nolemts 2016.gada 12.decembra VP RRP Teikas iecirkņa Kārtības policijas nodaļas vecākās inspektores O.Pušņickas pieņemto lēmumu atcelt, ar kuru /pers.D/ saukts pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK 167.^{2} panta pirmās daļas, kā dēļ /pers. A/ sūdzība atzīstama par nepamatotu un ir noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243., 244., 288., 289.^{6}, 289.^{12} un 289.^{13} pantu, tiesa

nosprieda:

noraidīt /pers. A/ sūdzību un atstāt negrozītu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2017.gada 30.janvāra lēmumu Nr.186.

Administratīvās pārkāpumu lietas materiālus atgriezt Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldei.

Spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā 2018.gada 7.decembrī.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 10 (desmit) darba dienu laikā no nolēmuma pieejamības dienas tiesas kancelejā – 2018.gada 7.decembra, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā.

Tiesnese A.Zute